

sammen med dem, han kan faa til det, og styrte Ministeriet hurtigst muligt. Det gaar ikke an for Landets Interesser og for Forfatningens Interesser, Partiernes Interesser, at der sidder et Ministerium, som kun sidder, fordi det ærede Medlem har Lyst til at se, hvordan det virker paa deres Personer og deres Parti. Det er uforsvarligt og i høj Grad fordømmeligt, og det undrer mig, at et saa alvorligt og sædeligt Medlem som det ærede Medlem fra Æbeltoft kan finde paa noget saadant.

Jeg skal nu vende mig til enkelte Medlemmer, der have haft Bemærkninger at gøre til mig, og da først til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der bad mig om en Oplysning, som jeg skal give ham. Han spurgte mig om, hvorledes det sidste Statslaan var noteret i Paris. Jeg vil først sige, at det ikke er noteret af den simple Grund, at det ikke kunde noteres. Det kunde nemlig ikke noteres, før det var noteret her paa Københavns Børs. Og det ærede Medlem vil vist have set, at det første Gang blev noteret i Gaar, Tirsdag, paa Københavns Børs. Men for Resten sælges disse Obligationer i Paris til pari. Det vil nu egentlig ikke sige pari, fordi man maa regne med, at der er en Rate fra 1. August, det vil sige, at disse Papirer staa omtrent i 99,17. Derimod staa det ældre Statslaan fra 1901 i 99,23. Jeg giver det ærede Medlem disse Oplysninger, da han ønsker dem.

Saa kommer jeg til en Sag, som det ærede Medlem drog frem, og med Hensyn til hvilken jeg ogsaa skal tilfredsstille andre ærede Medlemmers Videbegærlighed, nemlig Kontorchef Halds Sag. Jeg har afskediget Kontorchef Hald, og jeg ønsker at fremstille, hvorledes dette er sket. Da jeg kom til Ministeriet, forelaa der en Skrivelse til Kontorchef Hald, som det ærede Medlem fra Æbeltoft som Finansminister har offentliggjort. Denne Skrivelse er udfærdiget af Finansminister Brun, og jeg maa bede Formanden om Tilladelse til at oplæse den. Den har for Resten været trykt, men til Forstaaelse af Sagen er det nødvendigt, forekommer det mig, at den indgaar i Rigsdagstidenden. Derfor vil jeg bede ærede Medlemmer og den højtærede Formand om Tilladelse til at læse den op, den er ikke særdeles lang. Den er af 13. August og lyder saaledes:

„Man skal herved bede Chefen for 1ste Revisionskontor under 1ste Revisionsdepartement Chr. A. G. Hald meddelt, at man alvorligt maa misbillige, at han ved

Siden af sin Embedsvirksomhed driver en privat Virksomhed, der i en saa omfattende Grad lægger Beslag paa Tid, Kræfter og Interesser, foruden at den har draget ham ind i Forhold og foraarsaget hans Medvirkning ved Handlinger, der i den offentlige Bevidsthed ere egnede til at svække baade den Anseelse, som han som Embedsmand ikke bør undvære, og Autoriteten hos Statsmagten, i hvis Tjeneste han staa.

Da han har anført, at han har været uden større Indflydelse paa de Beslutninger, som ere tagne, og til Dels uden nøjere Kendskab til disse, har man fundet nogen Undskyldning heri og har ikke fundet aldeles tilstrækkelig Grund til at indstille ham til Afsked, men vil efter Omstændighederne hæve den ham meddelte Suspension fra 1. September d. A. at regne og tillade ham paa ny at indtræde i Bestridelsen af Embedet, saafremt han inden denne Frist for Ministeriet godtgør paa en efter Ministeriets Skøn fyldestgørende Maade, at han har afviklet sit Kompagniskab med Overretssagfører Volmer Kjær og sin Virksomhed som Medlem af Bestyrelserne for Aktieselskaberne „Bona“ og „Alhambra“. Dersom han ikke ser sig i Stand hertil eller ikke ønsker at gøre det, vil han blive indstillet til Afsked“.

Dette er altsaa den Skrivelse, som udfærdigedes af Finansminister Brun, inden han gik af. Den 16. August blev Ministeriet Holstein dannet, og det blev det ærede Medlem fra Æbeltoft, som blev Finansminister. Jeg maa nu gaa ud fra, at det ærede Medlem har ment, at det tilstrækkelig fyldestgørende for ham var godtgjort, at Kontorchef Hald havde opfyldt de Forpligtelser, som man havde paalagt ham at opfylde. At han gik ud af Kompagniskabet med Overretssagfører Volmer Kjær, tror jeg, er godtgjort ved en Erklæring fra ham desangaaende. At han ikke kunde afvikle sit Forhold helt til „Bona“ og „Alhambra“, anser jeg det for rimeligt, at Ministeren den Gang var klar over og mente, at det var tilstrækkeligt — saaledes har jeg forstaaet —, at han gjorde de fornødne Skridt i den Retning. Det ærede Medlem kan senere rette mig, hvis der er noget galt i min Fremstilling, men jeg vilde sætte Pris paa, om han nu straks vil tilkendegive mig, f. Eks. ved at nikke, om det, jeg her har sagt, er rigtigt. (*N. Neergaard*: Det er ganske rigtigt.) Det er altsaa rigtigt, saa behøve vi ikke at strides om det. Det var, hvad der forelaa for mig. Kontorchef Hald havde været suspen-